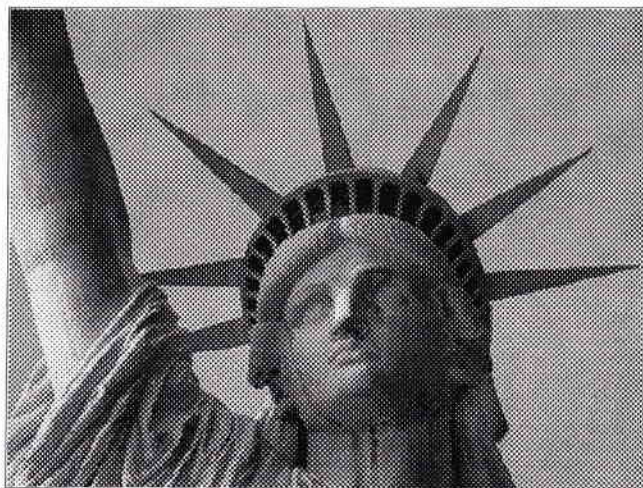

Faster Karins liv **i Sverige och Canada**

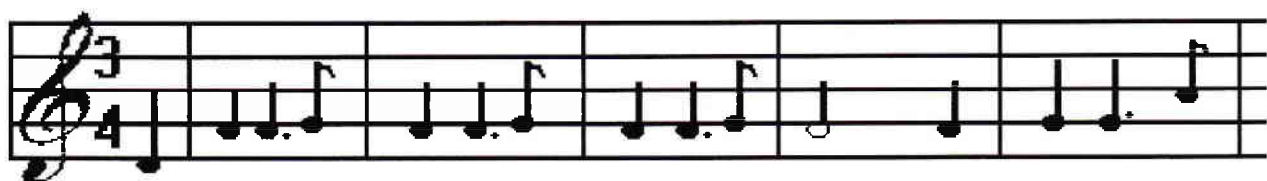

Nedskrivet och återberättat av Evald Eriksson

LAPFLICKANS VISA

Sjungen av Lapp-Lisa (Lisa Cecilia Thomasson)
1878-1932

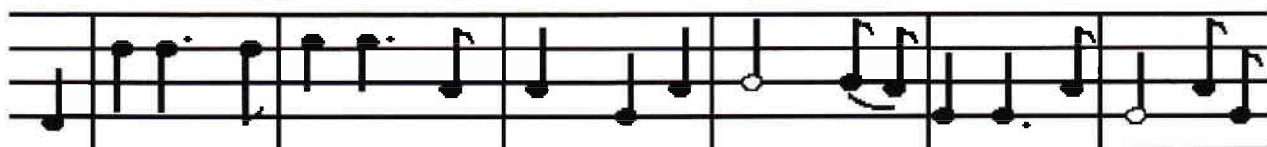
Text: Augusta Amalia Östergren 1897 (?).
Melodi: Fredr. Hedström?

1. Bland Ovikens snökrönta, skyhöga fjäll, bland grönskande

furor, där ligger mitt tjäll. Där växte jag opp, liten lilja i knopp

där lärde jag blicka mot himmelen opp. Där växte jag opp liten

lilja i knopp, där lärde jag blicka mot himmelen opp.

2. Det tjället var ringa, dess dörr var så låg, men aldrig en kärare boning jag såg. Jag var arm uppå guld, men gud var mig huld. Jag kände ej världen dess synd och dess skuld.

3. Mitt liv ibland fjällen försvann som en dröm, jag ser det i minnet likt glittrande ström, smekt av furornas sus och av fjällbäckens brus, bestrålad av himmelens soliga ljus.

4. Naturen sig tedde så härlig och skön, om vintern i drivor, om sommarn så grön. Det stod för mig allt i fager gestalt. Om i strålände sol eller gnistrande kallt.

5. Väl stormsvalor flögo kring fjällena grå, men furan gav hägn ock åt lärkorna små. Och bland drivor och snår liten lappflicka går. Sjunger glatt som man sjunger i ungdomens år.

6. Då fyllde en brännande längtan min håg, att skåda den värld som bak fjällena låg, se dess bländande prakt. Och jag flydde den trakt där barndomens änglar kring vaggan stått vakt.

7. Och sen har jag farit så vida omkring, och skådat i världen mång' undersam ting: Men jag längtar ibland hem till fjällbäckens strand, till min hembygd där norrskenet flammar ibland.

8. Nog vänder jag åter till hemmet en gång och sjunger bland Ovikens fjällar min sång, sjunger glad och förnöjd, och i jublande fröjd går min sång mot den blånande himmelens höjd.

Gertrud och Erik Nilssons barnaskara

Erik 1890

Anna 1893

Gertrud 1895

Nicholaus 1896

Emma 1897

Lars 1899

Karin 1901

Elof 1903

Johan 1905

Per 1907

Ingrid 1909

Till läsaren

Att följa en människas fotspår och få en förklaring till vad som styr våra steg i olika riktningar är ett privilegium.

Faster Karins fotspår går från Göranberget utanför Rätan, till Hallifax på den Nordamerikanska östkusten vidare med tåg genom den Nordamerikanska kontinenten, uppehåll för arbete och vidare tågresor för att nå stillahavskusten och Vancouver på Västkusten. Spåret går genom nio decennier, men Karin minns händelser från barn och ungdomsåren lika klart som livet på farmen i British Columbia. Om någon uppgift har blivit fel återgiven beror det på att jag kan ha missuppfattat något i vårt samtal, eller att pennan tagit för vida svängar. Jag ber om överseende med detta.

Evald Eriksson

Om jag plockar fulla korgen
blir nog mamma glad

Mitt hem var så ringa dess dörr är så låg.....

Ja så börjar faster Karin berättelsen om sitt liv:

Jag föddes 1/7-1901 i Göränberget 1 mil söder om Rätan. Där fanns bara två gårdar Erik-Nils och Olas, men vi blev så småningom 11 syskon i Erik-Nils så det fanns ju sällskap och vi hade aldrig långsamt. Jag bodde hos en moster i Rätan från det att jag var 1,5 tills jag var 3 år men sedan blev det Göränberget igen. Första minnesbilden från barndomen är en stor sten på andra sidan vägen från stugan räknat, där växte en sälg strax bredvid stenen och vi barn brukade klättra upp på stenen, där växte kråkbär och så tog vi knoppar från sälgen som vi lade på barkbitar och serverade varandra, det var en fin restaurang. Bärplockning var något som vi fick hålla på med på höstarna, det var goda bärmarker för både blåbär, kråkbär och lingon så vi plockade ansemliga mängder varje år. En gång skulle vi iväg på bärplockning och Per som var minst tog sig inte över hagen, så Nicholas som var störst i bärplockar gänget vände sig om och sa; "kan du inte ta dig över själv så får jag kasta dig över". Ta inte så stor sten då, ropade Per förskräckt! Men han blev hjälpt över utan sten.

Skolan låg där nuvarande vägskälet mellan Klaxåsen och Bryngelhögen ligger, det hette Kvarnbacken på den tiden. Vi hade lång skolväg ca 4 km och om det hade snöat på natten så det var "sabbigt" var det drygt. Lärarinnan vi hade var väldigt sträng med en del underliga metoder i undervisningen. När jag började skolan kunde jag inte säga R riktigt men hon tog loss en hårnål, som alla flickor hade på den tiden, sedan fick jag stå och gapa medan hon förde ner hårnålen och petade mig i halsen och efter den behandlingen blev faktiskt mina R bättre. Efter 4 år i skolan vid Kvarnbacken byggdes en skola i Bryngelhögen så skolvägen blev kortare de två sista skolåren.

Efter avslutad skolgång var det dags för konfirmationsundervisning i Rätan. Vi gnuggades i biblisk historia och katekesen av prästen Gottfrid Dalén. Han var bror till Gustav Dalén den världsberömde uppfinnaren, som bl.a utvecklade fyrbelysningstekniken. Far och mor kom till Rätan när jag konfirmerades. När vi åkte hem sa pappa till mig; nu är du stor så du kan ut och ta tjänst. Mitt första arbete borta blev hos min äldre syster Gertrud och hennes man Olle i Bryngelhögen. Gertrud fick magsår och blev inlagd på sjukhus, hon var väldigt illa där och jag fick rycka in som extramamma åt deras 3 små barn. Och så hade dom ju ladugården och korna också. Det var ett ansvarsfullt arbete för en femtonåring, jag var ju ensam under veckorna för Olle var i skogen och arbetade men kom hem på helgerna. Gertrud skrev från sjukhuset och ville att jag skulle karda och spinna ull så jag fick garn att sticka vantar och sockor till barnen. Jag skrev tillbaka och sa att jag inte kunde spinna, bara karda, men det kom nytt brev från Gertrud där hon sa att det är inte så noga med garnet, bara barnen får något på händerna och fötterna till vintern. Hon var naturligtvis väldigt orolig för hur det skulle gå hemma när hon låg sjuk och inte kunde göra något. Jag fick ge mig på spinnrocken i alla fall och fick så småningom till garn så att vi kunde möta vintern med nya vantar och sockor. Gertrud tillfrisknade och kunde återvända hem till Bryngelhögen där hon levde till mycket hög ålder.

Sedan fick jag tjänst hos Zackarias och Margareta Jönsson i Söderhögen. Där väcktes mitt intresse för Amerika. Zackarias hade varit över dit några år men återvänt hem och blivit bonde. En dag dristade jag mig till att fråga om det fanns kor i Amerika eller är det bara indianer? Jo visst finns det kor där sa han, men det finns indianer också, jag har dansat med dottern till en indianhövding och fick dom här för besväret, han visade mig ett par indianmockasiner, som var så fint broderade och

utsmyckade att jag blev alldeles stum. Jag tänkte att Amerika måste vara ett bra land om folk kan ha så fint på fötterna och finns där kor så bör möjligheterna för mig att finna en utkomst vara goda. På somrarna var vi i "buan" med djuren, jag arbetade tillsammans med min syster Anna i Klaxåsnybodarna, det var mjölkning och att separera mjölk, kärna smör, koka messmör osv. dagarna i ända. Vi gick barfota om somrarna och en dag när jag höll på att släppa lös korna blev jag trampad av en ko över foten. Det tog väldigt illa och jag gick in i en fäbodstuga och lade mig, jag sa till Anna att hon inte fick säga var jag fanns till någon, för jag var rädd att om det kom ut att jag inte kunde arbeta skulle bönderna vi skötte djuren åt skicka upp en ny butös och jag mista mitt arbete. Jag trodde det skulle bli bra av sig självt bara jag vilade några dagar, Anna fick arbeta för två under tiden. Som tur var kom det upp några pojkar från byn och frågade efter mig, Anna sa att hon inte visste var jag fanns, men dom återkom varje dag och när Anna svarade lika flera dagar i rad blev dom arga och hon vågade inte annat än visa dem var jag låg. Dom såg genast att jag var illa där och måste komma under läkarvård. Pojkarna sprang ner till byn och var väldigt upprörda, men vi hade ju inte sagt något om vad som inträffat så bönderna var oskyldiga den gången. De kom snart upp med hjälp till Anna, sedan högg dom två långa granslanor som var böjda i rotändan, det blev liksom långa skaklar som dom spikade tvärslåar över. Ovanpå dessa satte man en låda och i den lådan fick jag ligga och hästen drog mig ner till Söderhögen där handlaren som hade bil körde mig till Rätan. När vi kom fram till Rätan och läkaren tittat på min skadade fot, fick jag välja om jag skulle fortsätta till sjukhus eller stanna i Rätan och bli behandlad där. Jag var då 18 år men hade aldrig varit längre än till Rätan så jag gruvade mig för att åka längre. Jag valde att stanna och bli behandlad av läkaren som undersökt mig. Han skar upp såret utan bedövning och tömde den skadade

Bara jag inte mister jobbet

foten på var och levrat blod. Det gjorde hemskt ont men var nödvändigt. Sedan fick jag ligga i en stuga som stod tom och läkaren kom dit och lade in något som drog ut varet ur såret varje dag. Efter en vecka fick jag lämna sjuksängen och så bar det iväg upp till "buan" igen, någon längre konvalesens var inte att tänka på för pappa ansåg att var man i tjänst så skulle den skötas. Jag fick halta på uppe i "buan" tills jag blev bra.

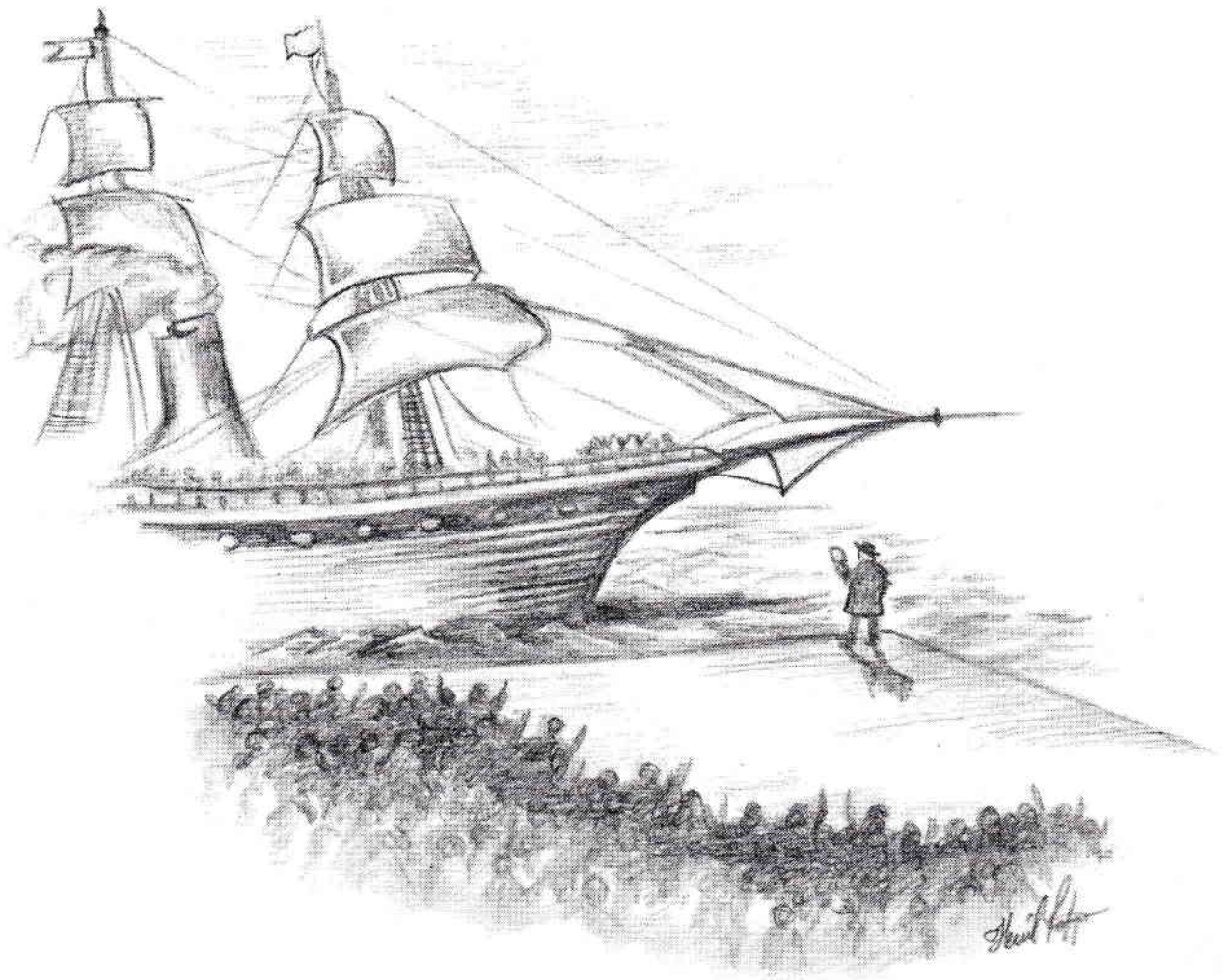
Vi hade en respekt för pappa som är svår att förstå idag, men som ibland var bra. En gång när jag var ung flicka gick jag inne och stökade vid spisen, jag hade fått en så envis hicka, den ville inte sluta. Pappa satt på soffan och läste och vi var ensamma inne. Rätt som det var tittade han upp över tidningen och sa: "Vare du som sket på sköre" (på kanten). Jag på sköre näe, sa jag alldeles förskräckt. Då log han bara lite och fortsatte läsningen. Han hade botat min hicka.

Spanska sjukan härjade hårt i byarna och pappa hade medicin mot den också, han glödgade en järnbit i öppna spisen och förde ner den i en spann med tjära så fick vi stå runtomkring och andas in röken. Vi klarade oss men en bror, Lars som var dräng i Hackås dog i spanskan. Det var en gruvsam tid, för grannarna i Olas blev hårt drabbade. En dag stod Nicholas uppe på gödselstacken och Erik i Olas kom förbi, dom kom att tala om spanska sjukan, Erik menade att hit upp i berget tar den sig inte, det är för brant väg upp, men några dagar senare var han död i spanskan, även hans mor avled i samma sjukdom. Vår mamma var över och hjälpte grannarna när dom var sjuka, men klarade sig själv, det var oförklarligt.

Jag fick arbete på Vitvattskrogen en tid, det var det bästa arbetet jag hade i Sverige. Det blev för mig att sköta ladugården, sedan var det andra pigor som skötte inarbetet så jag fick en del tid för mig själv.

Jag var också hos en som hette "Erske på Noret" något annat namn minns jag inte på honom, han ansåg att jag skulle slå Amerika grillerna ur huvudet. Om du stannar här och sköter om, ska vi testamentera det vi har till dig sa han. Men Amerika drömmen var stark och svår att slå ur hågen.

Vår mor hade avlidit 1922. Elof en av mina bröder hade emigrerat till Canada 1923. Jag var förlovad en tid här hemma men något giftermål blev det inte, så jag hade inget som band mig så hårt vid Sverige. Pappa började bli gammal och när Johan en yngre bror gifte sig överlät han gården i Göranberget till honom. Elof som nu varit i Canada ca 4 år skrev hem ibland men det var kortfattade brev, han bodde i Vancouver, arbetade i skogen och var vid god hälsa. Någon riktig föreställning om hur det var att leva i Canada hade vi alltså inte. Nicholaus, Emma och jag beslöt oss ändå för att emigrera till Canada. Yngste brodern Per ville också resa men måste stanna hemma och göra militärtjänsten först. När jag träffade Karin i granngården Olas och hon hörde att jag skulle resa, så ville hon också fara, hon var nygift med Einar Klotz och övertalade honom att dom skulle följa med. Vi blev nu fem personer från Göranberget som skulle resa till Canada, dessutom följde Arvid Ringström från Bryngelhögen med, han skulle söka upp sin far i Alberta, denne hade emigrerat sedan han blivit änkeman. Utan att kunna något annat språk än Rätansmålet var vi klara att pröva vingarna i det nya landet.

Farväl Sverige,
Canada here we come

och sen har jag farit så vida omkring.....

Vi startade resan med tåg till Göteborg, där letade vi oss ner till hamnen och gick ombord på båten. Det var väldigt högtidligt, när vi gått ombord och båten gled ut var det en som sjöng "Du gamla du fria" och "Farväl moder Svea". Jag tror det var Jussi Björling eller hans far som sjöng. Vi stod ute och vinkade så länge vi såg land och i vårt resesällskap var det bara Nicholas som aldrig mer återsåg sitt hemland. Men om framtiden visste vi inget, så vi hade en härlig resa och åt, drack och roade oss i nio dygn. Vi hade ju aldrig haft någon semester tidigare så man fick ta igen skadan. På min födelsedag 1/7 1928 steg vi iland i Halifax, vi fick gå in i olika fällor beroende på vilket landskap vi kom ifrån, Jämtar hit och Dalmasar dit alltså. I den röran kom vi bort från varandra, Arvid Ringström skulle ju till Alberta och försöka finna igen sin far så han tog sin egen väg. Men Karin och Einar Klotz såg vi inte till och det borde vi ha gjort. Nåväl Nicholas, Emma och jag åkte upp till Prince Edvard Island, där vi fick arbete på en farm. Emma blev husföreståndarinna, Nicholas fick ta hand om djuren och jag var sällskapsdam åt en kvinna som hade Tbc. Vi hade väldigt trevligt, det var bara att sadla hästarna och ta en ridtur när vi önskade och så satt vi på en solveranda med handarbeten och pratade så jag fick en liten början på att lära mig engelska. Emma trivdes också med att sköta om huset men Nicholas hade problem med mjölkningen av korna, fast han lärde sig ju. Vi stannade på Prince Edvard Island i en månad, Emma och jag ville stanna längre men Nicholas drev på och ville vidare, han menade att bara vi tog oss till Vancouver och fick kontakt med Elof så skulle det nog ordna sig med något skogsarbete istället för mjölkningen. Så vi steg på tåget som gick västerut och hade inte åkt så långt förrän vi stötte ihop med Karin och Einar Klotz, Canada var stort men världen liten i det fallet.

Nu var utvandrarerna från Göranberget åter samlade och på väg västerut i det stora landet. På tåget började Karin Klotz och jag fundera om vi gjorde rätt som reste till British Columbia. Karin hade en syster i New York och hon ville att vi skulle resa dit och få arbete som barnskötare hos rika familjer. Vi beslöt oss för att stanna i Winnipeg och undersöka möjligheterna att ta sig tillbaka mot New York, vi hade ju liksom fel kurs och även om tåget gick sakta så kom vi längre och längre bort från den stora staden med frihetsgudinnan. Så stod Karin och jag i Winnipeg, de övriga åkte vidare, vi blev dock varnade för att vända om, med så dåliga språkkunskaper måste ni hålla er på landsbygden och absolut inte ge er in i någon storstad, där blir ni lätt offer för vit slavhandel och vi varnades också för Ku Klux Klan. Efter en veckas funderande tog vi varningarna på allvar och reste vidare till Alberta, där vi stannade på en uppsamlingsplats för emigranter. Samma dag fick vi jobb hos farmare på orten.

Som regel blev vi mycket vänligt bemötta när vi kom till Canada och arbetade på Farmerna. Men jag vill berätta om ett undantag, jag fick jobb på ett ställe där det rådde en förfärlig oordning. Hushållsavfallet skulle kastas i en tunna strax nedanför bron och dit kom både grisar och höns och försåg sig. Det blev en massa flugor och dålig lukt i köket, att ändra på så mycket för mig var otänkbart, jag fick kämpa på i röran. En dag satt farmaren, hans fru och jag i köket och drack kaffe. Plötsligt var det något i samtalet mellan makarna som inte passade frun, hon tog gräddkannan som inte var så liten och hällde över sin man. Det var droppen, jag sa upp mig direkt och begärde ut min innestående lön på 25 daler för en månads arbete. Några pengar hade dom inte men dom skrev ut en check på det belopp jag hade att fodra.

När jag kom till banken fanns det inget på deras konto, men banktjänstemannen sa att, jag känner dom där och vet hur jag ska driva in pengarna. Så jag fick mina 25 daler och lämnade orten!

Sedan vi arbetat en tid i Alberta reste vi vidare mot British Columbia, vi stannade i Cranbrook och skulle arbeta 1 månad, sedan skulle vi fortsätta mot Vancouver, då hade vi rest från kust till kust. Vi hade planerat att resa och göra uppehåll för att arbeta och resa vidare, så skulle vi hålla på i ca 5 år och sedan åka hem till Sverige igen. Men planer är planer och verkligheten blev en annan, Karin Klotz fick jobb på teatern i Cranbrook och jag träffade min blivande man, som bjöd mig att åka och titta på farmen i Ponoka. Hans föräldrar hade invandrat från Dalarna tagit land och bott i en jordkoja medan dom byggt upp farmen. Jag blev imponerad och Magnus min blivande man var enda barnet. Hur det nu kom sig så blev jag kvar och 1929 gifte vi oss och jag blev Mrs Johnsson. Snart fick vi första sonen Albert. Året därpå kom Johan och så småningom tredje barnet Kenneth. Det blev dåliga tider i Canada i samband med börskraschen i Amerika 1929. Det blev stopp på allting, sågverk och hyvleri som fanns på orten slog igen och folk hade inga pengar att köpa det vi producerade på farmen. Jag fick sälja lite smör till en butik och tjäna några cent men det var inte mycket, det fanns heller inte mycket varor att köpa för pengarna, inte ens såpa att tvätta kläderna med fanns det. Värst var det med kläder till barnen, jag fick sy om begagnade kläder från vuxna, för att dom skulle ha något på sig. Men vi hade ju mat från farmen och så jagade vi Deere och Elk så svält gjorde vi inte. Jag hade nu tre bröder i Vancouver och dom gjorde sällskap och hälsade på mig, det var sedan Albert var född. Elof som reste 1923, Nicholaus som kom samtidigt med mig 1928 och yngste brodern Per som kom 1929 sedan han gjort militärtjänsten, det var så roligt att

få träffa pojkarna. Vi var nu fem syskon i Canada, alltså halva syskonskaran. Åren gick men dom dåliga tiderna höll i sig ända fram till andra världskrigets slut, då började det röra på sig och folk kom i arbete. Det medförde i sin tur att vi fick avsättning för det vi kunde producera på farmen och hela samhället kom så småningom igång. Åren på trettio och fyrtiotalet var fyllda av hårt arbete, jag hade inte så mycket tid att tänka på mig själv, pojkarna växte upp och skulle ha sin utbildning, ingen av dem var särskilt intresserade av farmarlivet utan sökte sig till andra yrken . Magnus min man hade något hjärtfel som han dragits med sedan unga år, så han orkade inte arbeta så hårt, därför kom många utesysslor på min lott bl.a fick farmarna hugga julgranar på statens skogar och det jobbet tog jag på mig. Jag trivdes bra att arbeta för mig själv i skogen och det gav goda inkomster.

Nog skall jag se Sverige
och Göränberget igen

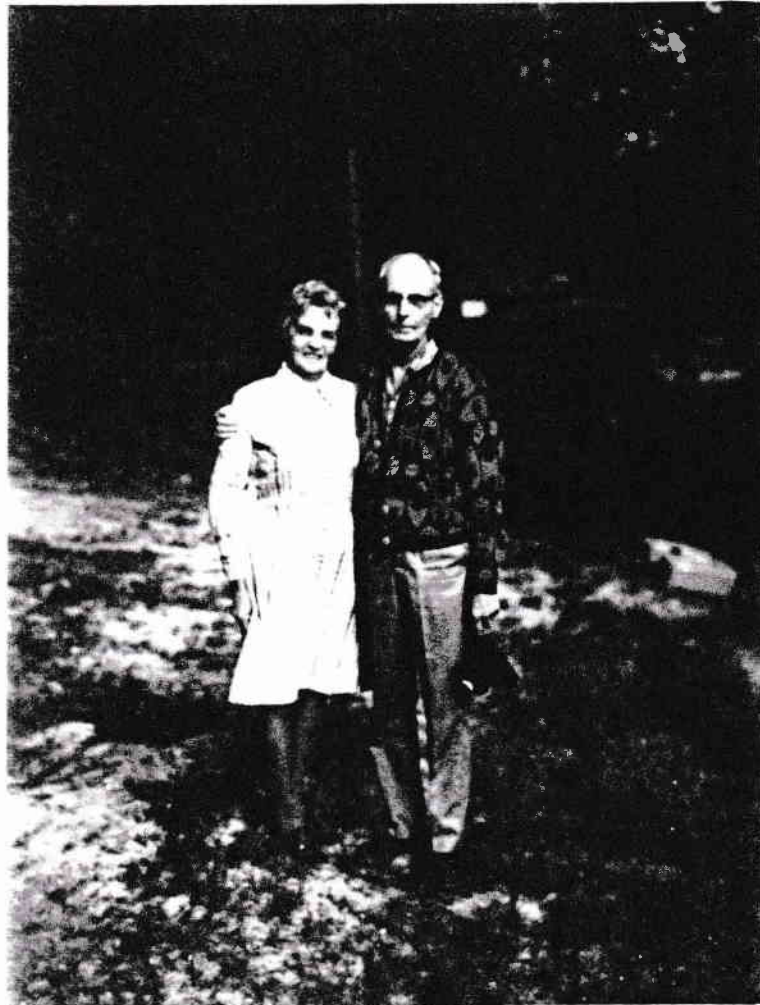
Men jag längtat ibland, hem till fjällbäckens strand ..

Jag hade länge närt en dröm, att åka hem till Sverige och hälsa på släktingar och vänner. Jag ville inte att min hemlängtan på något sätt skulle belasta farmen och där kom julgrans huggningen in i bilden. Inför julen 1956 högg jag 2500 julgranar och resan tillbaka över Atlanten var ordnad. Jag hade kommit till Canada 1928 och 1957 stod jag åter på svensk jord, resan som skulle ta fem år hade tagit tjugonio, det hade liksom kommit saker emellan. Det blev en härlig tid i Sverige. Jag åkte runt och hälsade på mina syskon och träffade Karin och Einar Klotz som återvänt till Sverige liksom system Emma och brodern Per. När jag kom till Göränberget hade Johan och Märta byggt en ny fin stuga, den gamla hade flyttats till stationen i Nederhögen. Dom erbjöd sig att skjutsa ner mig dit så jag fick se den, men jag ville inte när den stod på ett annat ställe än hemma i Göränberget. Jag fick också en resa till Finland, det var en fin upplevelse och jag har aldrig svårt med reslusten. Min far hade avlidit 1942, men det fanns ju inga möjligheter för mig eller mina syskon i Canada att resa hem då, nu fick jag i alla fall besöka mina föräldrars gravar på Rätans kyrkogård. Tiden i Sverige gick fort undan och jag åkte tillbaka till Canada. Magnus blev allt sämre i hjärtat och 1960 avled han efter att ha vistats på sjukhus den sista tiden. Min svärmor levde ännu men hon var gammal och måste snart flytta till Varden för att få vård. Våra pojkar hade lärt sig andra yrken och ingen av dem var hågad att ta över farmen, så jag blev ensam. Jag trivdes dock väldigt bra och rådde mig helt själv i jordbruksarbetet, gjorde jag misstag fick jag ordna upp dem, det var ett sätt att leva som passade min inställning till livet. För att få arbetet lättare planerade jag att köpa en traktor till, då skulle jag slippa att byta redskap så ofta utan helt enkelt byta ekipage. Jag talade med banken och där var

Vilken härlig dag barnbarnen
uppvaktar mig på 60-års dagen

det inga problem, dom var hjälpsamma och gav mig tips om var jag kunde köpa traktorn. Amorteringarna skulle jag klara med förtjänsten från julgranshuggningen. När jag hade allt klart för att genomföra traktorköpet kom det en man som ville köpa farmen. Jag blev lite fundersam och bad om betänketid att rådgöra med pojkarna, dom ansåg att jag skulle sälja. Vi hade nu kommit fram till slutet av 60-talet och jag var så pass kommen till åren att jag ändå inte skulle orka sköta farmen på ett tillfredställande sätt så många år till, så det blev affär. Det var ett hus till salu i närheten av farmen och det köpte jag, på det viset hade jag nära att gå och titta till korna, som jag nästan kände som det var mina fortfarande. Försäljningen av farmen visade sig vara ett ekonomiskt misstag, området där den stod blev uppdämd och ställt under vatten, den som köpte av mig fick väldigt bra betalt och även min stuga köptes in och brändes. Vår farmargärning är nu helt borta, men den var ju betydelsefull så länge den varade och i minnets arkiv finns den väl bevarad. Jag köpte en husvagn i Jeffrey och flyttade dit, där fick jag besök från Sverige, det var Per-Olof och Edit, system Ingrid och Per och Karolina. Det var en rolig tid, vi besökte också Elof och hans fru Eva, han hade ju inte sett Ingrid sedan 1923. Nicholaus fanns då inte längre ibland oss, han omkom genom drunkning i Vancouver i början på 50-talet. Tomten utanför husvagnen såg inte så rolig ut när jag kom dit, jag köpte grovt grus och planerade ut, det blev väldigt fint sedan jag planterat björkar och blommor, anlagt gräsmattor o.s.v. Tyvärr slet jag ut axlarna av trädgårdsarbetet, så jag blev tvungen att sälja husvagnen. Flyttlasset den här gången gick till en pensionärslägenhet i Cranbrook, där jag fortfarande bor. Idrotten kom jag igång med sent, men här ordnas med gångtävlingar för pensionärer och även andra grenar som motion, det är väldigt roligt och jag har fått många vänner genom att delta i dom här arrangemangen. Nog skulle det ha varit roligt att få vara med när jag var ung, men då

Tillsammans med min Bror Elof
i början på 60-talet

fanns ju inte dom möjligheterna, så jag är nöjd som det är. När OS arrangerades i Calgary 1988 fick jag hedersuppdraget att bära den olympiska elden i 1 km, men jag fick inte springa med facklan, tv-teamet hindrade mig, dom var väl rädd att det skulle hända något eftersom jag var så pass gammal, men nog hade jag klarat att springa litet vid den tiden. Sedan satt jag och såg på tävlingarna framför teven, det gick lite trögt för dom svenska pojkarna och flickorna i början, men dom var ju väldigt duktiga mot slutet av dom olympiska lekarna så dom får mer än godkänt. Min reslust och aptit på att träffa släktingar och vänner i hemlandet har gjort att jag nu besöker Sverige för femte gången sedan jag emigrerade 1928. Efter första besöket 1957 som skedde med båt har jag rest med flyg 1967, 1984, 1989 och nu 1995. Det är ingen konst att resa för planen går så mjukt så kaffekoppen står alldeles stilla och man känner nästan inte när dom startar eller går ner för landning. Nu reser jag tillbaka till Calgary med flyg och där möter Albert mig och så övernattar vi i Calgary, åker vidare med bil till Cranbrook nästa dag, så får vi se om jag orkar gå på bingo på kvällen.

Så talar en dam som snart fyller 94 år, som växt upp under små omständigheter, tidigt gått ut i förvärvslivet med tungt kroppsarbete, gripits av Amerika drömmen och rest över till Canada med friskt humör och arbetslust som främsta tillgång. Som fött och fostrat tre barn under deppressionsåren i Canada och som även har gjort en del misstag under årens lopp som hon själv fått ta konsekvenserna av och som nu vandrar vidare med optimism och framtidstro. Kanske reser jag till Sverige igen om några år säger hon när jag tar adjö för den här gången. Jag lyfter på kepsen för en strong livsgärning, men sista kapitlet om Karin Johnsson är oskrivet.

Den olympiska elden i säkra
händer på väg till Calgary 1988